

[Handelsministeren]

slaget giver ministeren mulighed herfor, ligeledes med tilslutning af finansudvalget.

Et andet hovedsynspunkt er, at ordningen ikke bør få indflydelse på konkurrencen inden for rejsebranchen, men skal være neutral i forhold til strukturudviklingen på dette erhvervsområde.

Endelig for det tredje, at ordningen er udformet således, at den medfører mindst mulig administration, og at administrationsapparatet som følge af sin utraditionelle karakter ikke etableres i statslig regie. Fonden er derfor som nævnt foreslået oprettet som en privat, selvejende institution med en bestyrelse, der udnævnes af handelsministeren, og som træffer de administrative foranstaltninger og arrangementer, der er nødvendige for, at loven kan virke efter sit formål, og herunder sikrer, at der er et beredskab klar, der i påkommende tilfælde kan mobiliseres til hjælp for rejsekunder, der er strandet i udlandet.

Under de drøftelser, der har været ført vedrørende lovforslaget med bl. a. Danmarks Rejsebureau Forening, Tjæreborg Rejser A/S, Spies Rejser, Forbrugerrådet og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, er fremkommet forskellige synspunkter, som jeg gerne vil nævne og knytte et par bemærkninger til.

Fra nogle sider er det ønsket, at garantiordningen udformes efter samme regler som den gældende svenske rejsegarantiordning. Den svenske ordning er baseret på individuelle garantier, der stilles af rejsebureauerne, og som beregnes efter en nok så kompliceret metode på grundlag af hel- eller halvårsbudgetter under hensyn til bl. a. størrelsen af de enkelte rejsebureauers samlede forudbetalinger og tidspunktet for forudbetalingerne i forhold til rejsedagen og hjemtransportomkostninger. Nu er forholdet imidlertid det, at den svenske regering har nedsat en komité til at overveje en revision af den gældende rejsegarantilov, bl. a. fordi finansieringen af sikkerhedsstillelserne, efter hvad der foreligger oplyst, er belastende, især for mindre bureauer, som hæmmes i deres udviklingsmuligheder.

Den tanke, at vi nu skulle adoptere en ordning, som svenskerne selv er ved at omforme, og med en sådan ordning løbe risiko for at påvirke strukturudviklingen inden for rejsebranchen, forekommer mig ikke anbefalingsværdig.

En tanke om valgfrihed for de enkelte rejsebureauer mellem en ordning som den svenske og den i lovforslaget indeholdte er urealistisk, idet fonden så skulle opbygges af garantibidrag alene fra de små rejsearrangører og derved ville blive aldeles utilstrækkelig. Det kunne umiddelbart synes rimeligt, at den individuelle garantistillelse, som lovforslaget omfatter, blev gradueret efter f. eks. bureauernes omsætning. Når dette ikke er tilfældet i forslaget, er grunden den, at en graduering af garantibeløbet vil betyde større administration, og når garantibeløbet for rejsebureauerne ikke er sat til et højere beløb end 100.000 kr., er motiveringen den, at beløbet ikke bør virke som en bremse for en normal tilgang af nye virksomheder inden for branchen eller hindre, at eksisterende rejsebureauer fortsætter deres virksomhed. Garantibeløbet er heller ikke ment som en egentlig selvrisiko, men er tænkt som en hæmsko for, at krakkede rejsebureauindehavere genoptager deres virksomhed.

Administrativt vil det også være en fordel for rejsearrangører og fonden, at garantibidraget, der skal indbetales for hver påbegyndt rejse, er et fast beløb uanset rejsens pris, og da bidraget er sat så lavt som til 5 kr., kan jeg dårligt tænke mig, at det skulle ønskes anderledes.

Under forhandlingerne om lovforslaget er der fra en enkelt side fremsat et ønske om, at der ved siden af etablering af en garantiordning skal kræves bevilling til udøvelse af rejsebureauvirksomhed, bl. a. betinget af professionel kunnen og hæderlig vandel, således som det var foreslået i 1960-betænkningens lovudkast.

Jeg kan ikke gå ind for en sådan bestemmelse. Krav om særlig uddannelse og betingelser for udøvelse af erhverv, hvor ikke helt specielle forhold foreligger, og det gør der ikke i rejsebranchen, vil afgørende være i strid med de principper om erhvervsfrihed, som i snart mange år har været fulgt her i landet. Formålet med lovforslaget er at beskytte rejsekunder, ikke at give etableringsrestriktioner for rejsebranchen, indgreb, som hændelsen sidste sommer næppe kan retfærdiggøre. I øvrigt minder jeg om, at de to personer, der står bag landets to største virksomheder med arrangement af selskabsrejser, ved starten af disse savnede branchefaglige